

ЕМИЛИЯН СТАНЕВ
ПАЛАВНИЦА

chitanka.info

Катерицата Кики подаде черното си носле от хралупата и погледна навън. Гледа и се чуди.

Снощи в гората валеше студен дъжд, духаше мразовит вятър, пък сега дърветата засипани с мек, пръхкав сняг. Клоните им приведени до земята. И цялата гора бяла, тиха, сякаш не е гора, а сън!

На Кики се поиска да потича из снега. Беше се наспала хубаво в топлата хралупа на дъба. В тая хралупа живееше вече две години. Всяка есен я постилаше с мъх и сухи листа.

Кики се измъкна навън. Погледа, погледа и се метна на едно клонче. То се разлюля, снегът от него се тръсна и — пух! — на гърба ѝ. Напълни ѝ ушите.

— Ху, ху, ху! — извика Кики и поиска да се върне назад. Но когато скочи към хралупата, от дървото се посипа нов сняг. Поръси като сребро нейната лъскава тъмнокафява козина.

Катеричката дигна глава. Искаше да разбере откъде падна тоя сняг. Гледа: на най-високото клонче на дъба кацнала птичка. Но каква птичка! Гърдите ѝ червени като зарите на утринно слънце. Главата ѝ тъмносиня, а на крилцата ѝ пера, жълтички като слънчогледова пита.

„Слънцето трябва да е изгряло, затова са тъй червени гърдите на птичката“ — помисли си Кики. Но слънцето още не беше изгряло. Само далече-далече на изток, зад бялата планина, нещо червено багреше облаците.

— Ех, да мога да хвана тая птичка! — каза си Кики и започна да се катери към върха на дървото.

Черните ѝ очички светнаха като бързови зърна.

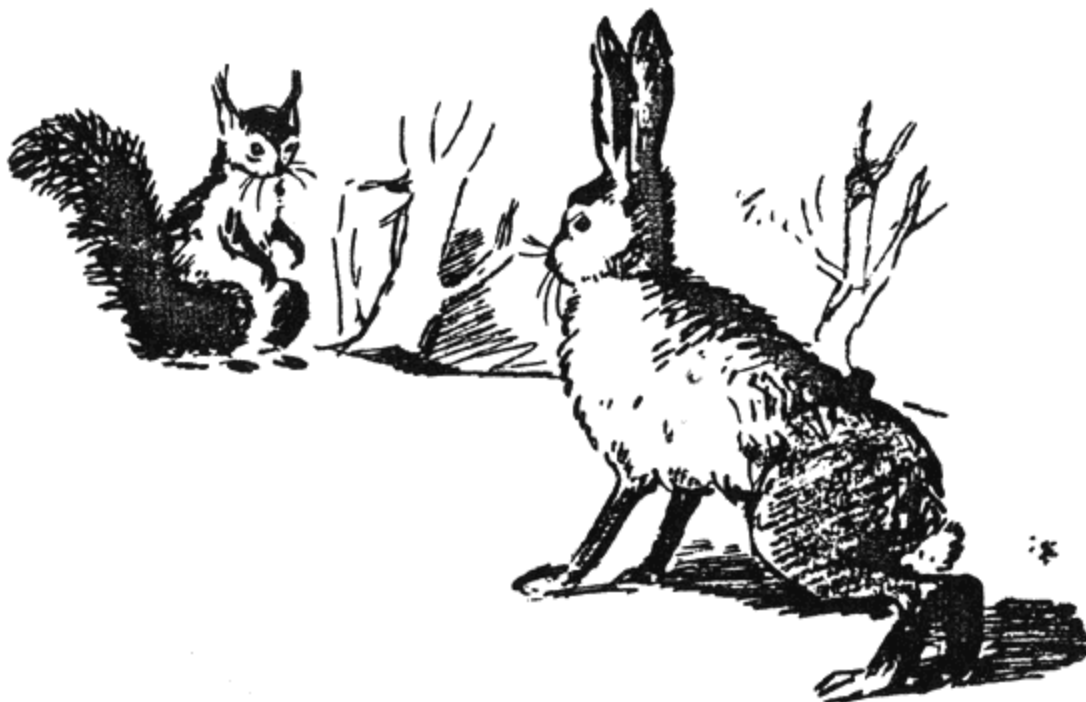
Птичката я видя и хвъркна. Кики се спря и се послуша.

Някой ходеше из гората. Снегът скърцаше.

Кики нямаше време да се скрие в хралупата. Тя увисна на дебелото стъбло с главата надолу. Така заприлича на китка мъх. С такива хитрости често си служеше, за да се скрие от враговете си.

Под дъба дойде жълтеникав заек. Тръсна уши и се сви, цял затънал в снега. Сякаш мисли нещо. Вижда се, че му е зле. Студено му е. Чуди се къде да се подслони.

„Я чакай да го изплаша — каза си Кики. — Той как ме уплаши...“

Тя блъсна едно клонче над него и извика:

— Ху, ху, ху!

Заекът подскочи. Бяга, бяга, изчезна в гората. Кики остана много доволна. Искаше ѝ се да направи и друга пакост. Зер добре ѝ е. Под дънера на дъба от есенес е скрила цяла торба лешници и сладък буков жълъд. Кожухчето ѝ е топло, красиво. Има си и жилище. Не иска да знае.

— Дали да отида на гости? — питаше се тя. — Но на кого? В такава време сякаш никой не живее в гората. Ще потичам, ще си поиграя сама — реши Кики и се приготви да скочи от дъба. Но ето че отнякъде прехвъркна сойката Сийка Доносчийка. Измръзнала, гладна, че и сърдита. Кацна на дъба и закрещя:

— Казвай къде си скрила жълъд! Казвай по-скоро, нямам време да чакам!

— Ху, ху, ху! — изсмя се Кики. — Гледай я ти нея каква е заповедница! Жълъд ли? Да има да вземаш. Защо не си събра през есента?

— А, тъй ли? Чакай да повикам ястреба. Да знаеш как е гладен! Щом те види, и ще те разкъса — заплаши я Сийка Доносчийка.

— Викай го!

Разкръка се сойката. Кряка, кряка, дере си гърлото, а Кики се смее и скача от клон на клон. Хоп на тъй, хоп на инак. Играе като акробат.

В това време изгря и слънцето. Зарите му зачервиха заснежената гора. Кожухчето на Кики лъсна. Черната ѝ рунтава опашка стана много красива.

Не щеш ли, пристигна и друга сойка. И тя закрещя:

— Давай жълъд, проклетнице! Казвай, къде си го скрила? Давай да се спасиш, иначе ще викам ястреба!

„Не е зле да ги подразня“ — рече си Кики.

Влезе в хралупата, измъкна два лешника, клекна на един дебел клон и започна да ги яде. С предните си лапи ги държи като с ръце, гризе и троши черупките им като маймунка. „Щрак, щрак! — обели единия и го лапна. — Щрак, щрак!“ — обели и другия.

Тъкмо да го лапне, изведнъж — фу-у-у! — нещо сиво връхлетя отгоре ѝ. Ястребът!

— Леле-е! — изпищя Кики и се хвърли от дървото.

Ястребът — по нея. Тя насам, той подире ѝ, погна я край дънера.

Кики скочи на дъба, ястребът — ха да я хване, но тя се скри от другата страна на стъблото и докато я видиш, покатери се между клоните. Ястребът не я остави. Налетя отново. Ала Кики направи отчаян скок и се пъкна в хралупата.

Спаси се, но сърцето ѝ щеше да изхвъркне от страх.
Като постоя в хралупата и се успокои, Кики надникна навън.
Ястребът стоеше на един клон и я гледаше със страшните си
жълти очи. Сийка Доносчийка го насърчаваше:
— Потрай, потрай, тя пак ще излезе и тогава ще я хванеш!
А другата сойка му даваше съвети:
— Не стой там, ами се скрий в съседното дърво. Тя ще излезе,
ще я пипнеш, ще я разкъсаш. Че и на нас нещо ще дадеш.

Кики чуваше всичко.

„Ама че са глупави тия сойки“ — каза си тя и се обади отвътре:
— Ще изляза ли? Да имате да вземате! Нямам работа навън.

Тя се скри в своето топло жилище, подложи под главата си пухкавата опашка, която ѝ служеше вместо възглавница, и заспа.

След малко из гората се втурна вятърът и засвири в хралупата на дъба: фю-ю-ю!

Но Кики дори не го чу. Спеше сладичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.